

Ihme!pavat

- Jotta jokainen lapsi löytäisi supervoimansa

Pulkkamäessä

Konsta oli päässyt pulkkamäkeen äidin kanssa. Pulkalla laskeminen oli melkein ainoa talvilaji, johon pikkuinen Konsta toistaiseksi pystyi osallistumaan, mutta se ei haitannut, sillä Konsta rakasti pulkkailua.

Äidillä ja Konstalla oli hauskaa. Äiti veti Konstan pulkassa ylös, hyppäsi kyytiin, ja he laskivat yhdessä alas mäkeä. Joka kerta vauhdin pysähdyttyä Konsta alkoi hihkua ja huitoa, kunnes äiti aina uudestaan käänsi pulkan ympäri ja veti Konstan takaisin mäen huipulle.

Reilun tunnin taukoamattoman pulkkailun jälkeen, äidin vauhti alkoi hidastua. Vaikka Konsta kuinka kannusti ja hoputti tuntui, kuin äiti olisi viivytellyt. Jotenkin häneltä kesti yhä kauemmin nousta pulkasta... napata narusta kiinni... Matka ylös mäkeä tuntui pidemmältä ja pidemmältä.

- Nyt pidetään tauko, äiti huokasi.
- Äääää! Konsta protestoi. Häntä ei väsyttänyt yhtään!
- Kyllä. Minä en jaksa enää.
- Otin eväitä mukaan, syödään vähän niitä. Jatketaan sitten laskemista.

Äiti kaivoi repustaan keksiä ja antoi Konstalle maitoa. Konsta mussutti keksejä hyvällä halulla. Pieni imeskely pehmensi ne nopeasti möhmöksi, joita oli ikenillä ja muutamalla hampaalla helppo jauhaa.

Viimeiset keksinmurut olivat vaikeita. Konstan pulleat sormet eivät olleet kovin näppärät pitelemään mitään niin pientä. Konsta halusi syödä ihan kaiken keksin, mutta se hajosi kuolaan nopeammin kuin hän sai haparoitua murusia pinsettiotteeseensa.

Niinpä Konsta työnsi äkkiä molemmat nyrkit suuhunsa, jotta yhtään herkullista keksimönjää ei mennyt hukkaan. Kun keksi oli syöty, Konsta kurkotti äitiä kohti saadakseen lisää.

- Voi mikä sotku! Äiti huudahti nähdessään kuola-keksitahman, joka peitti Konstaa sormenpäistä toppahaalariin.

Hän kaivoi taskustaan nenäliinan ja yritti pelastaa tilannetta.

- Ei enää keksiä sinulle, pikkumies, äiti päätti.

Ei keksiä? Sehän tarkoitti, että tauko oli ohi! Konsta alkoi heti touhottaa takaisin pulkkamäen suuntaan.

- Moi! Kuului silloin tuttu ääni vierestä.

Leevi-serkkukin oli tullut kavereiden kanssa pulkkamäkeen.

- Moi Leevi! Konstan äiti ilahtui.
- Kavereiden kanssa laskemassa vai? Miten me ei olla nähty teitä - vastako tulitte?
- Ei, kyllä me ollaan jo oltu pitempään. Me oltiin tuolla jyrkällä puolella, hyppyreissä, Leevi selitti.

- Kaverit lähti just. Mäkin meinasin, mutta sitten näin teidät ja tulin moikkaamaan.

Konstaa hermostutti. Äiti ja Leevi vain höpöttivät, vaikka hänen piti päästä mäkeen.

- Mikäs Konstalla on? Leevi kysyi, katsellen Konstan ähinää.
- Se haluaa takaisin pulkkamäkeen, äiti huokasi.
- Mikään määrä pulkkailua ei ole Konstalle liikaa, mutta minulle alkaa kyllä olla. En millään jaksaisi juosta mäkeä ylös tuntikaupalla.
- Mä voin mennä Konstan kanssa! Saanko? Leevi tarjoutui.
- Ihanko totta? Voisitko? Se olisi mahtavaa. Äiti ilahtui.
- Menkää ihmeessä, kyllä te pärjätte.
- Jee! Tuu Konsta, mennään!

Leevi nappasi pulkannarusta kiinni ja lähti vetämään. Konsta hihkui ja huitoi innoissaan. *Vihdoinkin liikettä!*

Mäen juurelle päästyään, Leevi pysähtyi ja kääntyi Konstaan päin.

- Nyt Konsta mennään täysillä, hän hymyili.

Leevi sulki silmänsä, keskittyi - ja alkoi mielikuvitella.

Oli kuin Leevin kengänpohjiin olisi kasvanut piikit. Ketterästi ja kevyesti hän kiipesi upottavaa ja epätasaista pulkkamäenreunaa ylös niin että lumi pölysi.

Pulkan nykäistessä liikkeelle, Konsta otti laidoista tiukasti kiinni ja painui vaistomaisesti etukenoon. Hän halusi pysyä kyydissä. Mäen päälle päästyään, Leevi hyppäsi Konstan taakse pulkkaan ja he viilettivät alas yhdessä.

Leevin kanssa laskeminen oli parasta ikinä. Leevi kiipesi heidät mäen päälle nopeammin kuin äiti ikinä pysyi. Kun Konstan äiti puolen tunnin päästä tuli katsomaan, hän tapasi kaksi punaposkista, nauravaa poikaa mäen juurella.

- Montakos laskua ehditte laskea? Äiti kysyi.
- 93, Leevi vastasi.
- Hahaa, äiti nauroi heleästi, kuin hyvällekin vitsille.
- No sehän sitten riittääkin. Tule Konsta, nyt me lähdetään syömään.
- Mites Leevi - tuletko samaa matkaa?
- En, mä jään vielä vähäksi aikaa hyppyreihin. Mä soitan sitten iskän hakemaan.
- Heippa Konsta, ensi kerralla päästään sataan asti! Leevi heilautti kättään hyvästiksi.

Konstan äiti kääntyi vastatakseen - mutta Leevi oli jo korkealla mäen huipulla.

